

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Sf. Evanghelie dela Luca

12, 16—21.

Zis'a Domnul pilda aceasta:

„Unui om bogat foarte îi rodise țarina, și cugeta întru sine zicând: ce voi face, căci nu am unde aduna rodurile mele? Și a zis: aceasta voi face: sparge-voiu jirnițele mele, și mai mari le voiu zidi, și voiu strânge acolo toate rodurile mele și bunătățile mele. Și voiu zice sufletului meu: suflete, ai multe bunătăți strânse pe mulți ani, odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!”

„Iară Dumnezeu i-a zis lui: ne-bune, întru această noapte vor să ceară sufletul tău dela tine, dară cele ce ai gătit ale cui vor fi? Așa este cel ce strânge lui-și comoară, iară la Dumnezeu nu se îmbogățește”.

Lângă cruce.

Obosit de povara vieții caut loc unde să mă odihnesc puțin. — Alerg la sfânta cruce mă așez la poalele ei, căci știu că aici îmi voiu putea odihni și trupul și sufletul. Abia însă mă așez și iată se înfățișează înaintea ochilor mei, întâmplările cele mai dureroase din viața Mântuitorului Isus.

Prima icoană tristă pe care o văd cu ochii mei sufletești este prinderea lui Isus. — Par'că aud zgomotul gloatelor de ostași cari cu ură sălbatecă să apropie de Grădina

Ghetsimani unde Isus se ruga cuprins de fiorile morții.

De pe fața fiecărui ostaș se oglindește o ură sălbatecă, față de Dumnezeușul Răscumpărător.

Iuda merge în fruntea ostășilor și mereu îi încurajează spre fapta groaznică. Mereu le spune că pe acela să-l prindă, pe care el îl va săruta.

Stau și cuget: Doamne ce poate să producă lăcomia și cum desbracă pe om de toată firea și simțul său omenesc, și-l îmbracă în fire de fiară sălbatecă, se sfâșie și să vândă pe învățătorul și Răscumpărătorul lumii— pentru 30 de arginți.

După această icoană tristă mi-se arată alta în culori și mai întunecate.

Isus este prins și dus înaintea judecătorilor. I-se pun întrebări cine ești tu? — Au doară ești împărat tu? Pentru ce strici legea?

Isus la toate aceste răspunde cu blândețe: împărăția mea nu este din lumea aceasta... nu am venit să stric legea, ci să o tocmesc...

Răspunsul blând a lui Isus este răsplătit cu palmuiri, sbiciuiri, scuipat în față, hulă și batjocură.

Aud strigătul poporului setos de sânge, care pierzându-și răbdarea nu înceată a striga: răstignește-l Doamne, răstignește-l pe el.

Judecătorul în fine rostește judecata cea mai dureroasă, judecata morții.

Eu stau răzimat de cruce și întreb ce crimă a făcut El, ce a păcătit? Eu știu că numai bine a făcut atât cu cei buni, cât și cu cei păcătoși. Știu că a înviat morții, a dat lumină orbilor, a curățit leproșii și a alungat spiritele necurate din cei îndrăciți. Dar atunci pentru ce a trebuit El să moară?!

În urmă îl văd pe Isus în icoana cea mai înfiorătoare când pleacă pe muntele Golgota cu crucea pe umeri.

Sărmanul Isus merge gârbovit sub povara grea a crucii. Abia înaintează câți-va pași și iată cade cu fața la pământ. La loviturile grele se ridică, și continuă mai departe calea aceasta grea. Nu peste mult îl văd din nou căzut la pământ și cu fața întors spre norodul ce-l urma, El se întoarnă spre ei, și parcă cere ajutor, căci l'au părăsit puterile trupești. Dar milă nu află.

La această icoană tristă eu, care m'am așezat să mă odihnesc la poalele crucii, nu mai am liniște, mă ridic în picioare și îmi zic: Doamne cum te-aș fi ajutat eu, ce bucuros aș fi fost eu acel Simeon Cireneul care a luat crucea de pe umerii tăi.

Mă simțesc și eu în toate suferințele Dumnezeului meu Isus, și în semnul iubirii față de el, înbrățușez această sfântă cruce, unde m'am așezat spre odihnă.

O îmbrățușez cu toată căldura inimii mele de creștin și zic: știu Doamne că toate suferințele Tale au fost pentru mine pentru mântuirea mea; știu că ai murit pentru mine ca să mă scapi pe mine de moartea cea veșnică.

De aceia îți făgăduiesc, că sfânta Ta cruce, care este semnul răscumprării o voi cinși, în toate zilele vieții mele și nu mă voi despărți de ea nici când ci cu ea voesc să mor.

Buzele mele dojenivor cu asprime pe hulitorii Sfintei cruci.

Pelerinajul al doilea La Roma.

(Continuare III.)

Programul (intreținer) nostru pentru orașul Roma a fost fixat cu cinci (5) zile numai, așa încât regretabil foarte puțin timp am avut, ca să ne putem bucura de sfânta cetate și să admirăm produsele artistice ale veacurilor strălucite.

Noaptea primă în Roma deși am fost foarte (oboseți) osteniți cu toții mie personal mai ales mi sa părut minune de lungă, așteptând cu nerăbdare deminează ca să-mi cercetez mormântul fratelui meu Laurențiu mort în Roma ca teolog dela Propaganda Fide în anul 1913 lun. 4. în vârsta de 21 ani. A două ziuă, bine zis demineată primei zile, deși aceasta mea fost dorința cea mai fierbinte, n'am putut să-o mi-o ajung, deoarece ne-am luat cu toții la Piața sf. Petru, unde se află și biserica tuturor bisericilor creștine, catolice de pe întreaga lume biserica sfântului apostol Petru, în mijlocul alor 244 colonne așezate în patru rânduri, ca nește brațe pline de iubire și cari colonne dacă le privești dintr'un anumit punct deși sunt în patru șire, după-laltă îți se pare că să-acoper toate și nu este decât un (1) sir. Biserica este zidită să spune în locul, unde era cirul lui Nero, în care loc au suferit moarte crâncenă mulți creștini ai veacurilor primi. Ca să ajungem în biserică trebuie să suim mai multe trepte. Aci sunt înaintea bisericii și statuile lui sf. Petru și Paul. Biserica lui sf. Petru dacă nu mă înșel după cum mi sa spus, s'a început a se clădi la anul 1447 și s'a sfințit la anul 1626. Planul la întocmit marele artist Raffael și cei mai renumiți artiști înfrumșându-o.

În mijlocul fațadei deasupra se vede logea, din care se vestește poporul cu prilejul conclavelor (alegerilor de papi) pe noul papă. La stânga parte când intrăm înăuntru să observă poartă spre cupolă, care cupolă este de vreo 97 metri înaltă, 143^m dela față pământului și de unde dacă urcăm putem vede întregul oraș cu panoramele lui vestite. Se observă mai multe lucruri de din afară însă cuprins omul pe acesta sfinte trepte de ceva sentimente neexplicabile să nizuește involuntar spre interiorul bisericii, unde zac osămintele sf. apostol Petru.

Intrarea în biserică să face pe cinci (5) porți principale, dintre cari porți cea din partea dreaptă când suim pe trepte, să chiamă „Porta Santa” poartă sfântă, care numai în decursul anului sfânt este deschisă.

Intrând în miraculoasă biserică, care poate primi la sânul său și 80.000 optzeci mii suflete deodată și în care sunt 44, patruzeci și patru altare, imediat observăm splendoarea interiorului strălucind, dar în acelaș timp ni-se atrage atențiunea din partea conducătorului asupra lespelei rotunde de porfir, pe care rosteau împărații credeul, înainte de a-se încorona. De aci privind înainte splendoarea strălucitoare a bisericii parcă te mută în alta lume mai ideală și dreaptă. Nu se poate descrie starea sufletescă a omului, când vede frumusețea aceia împodobitoare a bisericii acesteia, și îi vine să tot rămâie acolo. — Ar fi de lipsă dealtcum zeci de coale hârtie ca să scrii cât de puțin de ceia ce este înlontru bisericii, Ca să am însă cât de puțină amintire din ceia ce sunt de spus de biserică sf. Petru din Roma și în care precum am mențio-

nat încap 80.000, optzeci mii oameni, are patruzeci și patru (44) altare, dintre cari altare în mijloc sub baldachin de aramă se află altarul principal și papal, făcut deasupra mormântului sfântului Petru. La acest altar numai papa poate servi.

(Va urma)

Cinstirea S. Cruci și a Icoanelor

(urmare)

Dumnezeu spune mai departe: (Eșire 26. 1. și c. 31. 32) „Și vei face cortul din zece covoare, de mătase răsucită, și cu vânat, și cu mohorât, și cu roșu împletit cu *heruvimii*, lucru de țesător să le faci pe ele”.

„Și vei face catapeteasma din vânat, și din mohorât, și din roșu răsucit, și din mătase răsucită. Să o faci pe ea cu *heruvimii*”.

Dacă Dumnezeu ordonă să se facă, poruncește să se pună în cortul sfânt, și mai în urmă în templu, înțelegem, că *chipurile ființelor adevărate și plăcute lui Dumnezeu, sunt trebuincioase în biserică, pentru că ele deșteaptă și mai mult respect.*

În legea nouă S. Apostol Pavel (în Evrei c. 9. v. 5.) „*Iar de-asupra lui Heruvimii slavei, care umbreau altarul, pentru care nu este acum a vorbi pe amănuntul*”.

Apostolul Pavel vorbind aici despre lucruri sfinte, pe care le cunoștea, socotește a nu mai stărui asupra lor. Nu este înțelesul pe care-l dau pocăiții, că Apostolul ar fi avut în gând să combată cinstea celor sfinte. Din contra se spune (Faptele 21. 26) „*Atunci Pavel luând pe bărbații aceia... au intrat în biserică... a adus pentru fiecare din ei jertfă*”.

Se vede că S. Pavel îndeplin este ce se făcea în biserică, stropește cu sânge altarul, tămâiază heruvimii... (Va urma)

S. Cecilia (22 Noembrie). Istoria acestei Sfinte este una dintre cele mai frumoase, care ne-au ramas din tradițiune. Dânsa a fost de origine din Roma și s'a tras din familia vestită a Cecilianilor. De si părinții ei au fost păgâni, totuș s'au invoit ca dânsa deja ca pruncă tinără să primească botezul. S. Cecilia cefind in continuu Sânta Scriptură, care o purta totdeauna cu sine și dorindu-se după fericirea cea cerească a pus vot de virginitate.

Ca fată avută și frumoasă avea mulți peșitori tata ei s'a hotărit să-o mărite după un tinăr păgân cu numele Valerian. Auzind aceasta Cecilia s'a speriat și a cuprins-o o durere nespus de mare.

A cercat dar arma, cu care să se poată apăra. A postit și s'a rugat mereu, încât de slabă abea slătea pe picioarele sale. Bunul Dumnezeu s'a indurat de dânsa și i-a trimis pre ingerul său, asigurandu-o cumcă Isus o va apăra, și si dacă se va mărita va rămânea vergură.

S'a făcut deci cununia, iar la ospățul de nuntă, când toți se veselau și cântau, a inceput și Cecilia a cânta cu un glas ne mai auzit de plăcut, psalmul 118: „Fie inima mea fără maculă intru indreptările tale, ca se nu me rușinez.“

Aceasta întâmplare pătrunzătoare a dat ansă la aceea, ca S. Cecilia a fost aleasă de patroana muzicii crestine și se onorează și azi ca atare.

Biserica din Rozavlea. Hotărîrea credincioșilor din Rozavlea de a-și clădi o Biserică nouă incepe a se infăptui. Deja se lucră la adunarea materialului de piatră. Poporeni insuflețiți, cu creștinească bunăvoință își pun la indemână carele pentru a transporta piatra la locul de clădit. Ei au un mare sprijin în persoana dlui subprefect Gh. Dan, care acuș-acuș se prezintă între credincioși dându-le sfat și ajutor împreună cu zelosul preot local și harnicul primar comunal, cari la olaltă cu comitetul ales și bravul popor pătrunși de sfintenția cauzei s'au pus la muncă. Să nu uite acești credincioși, că cu bună înțelegere și ajutorul lui Dumnezeu, se pot face minuni. Cerescul Părinte să le ajute!

Concert de binefacere. Reuniunea femeilor române din Sighet in zilele trecute sub conducerea mult meritatei prezidente dna profesoară *Rozalia Serban* a aranjat un concert cu menirea, ca din venitul curat să se ajutoreze școlarii săraci cu ocaziunea sifntelor sărbători ale Crăciunului. Pe cum suntem informați venitul brut a fost peste 11 mii Lei. Concertul a fost la un inalt nivel artistic. Au debutat dna profesoara *E. Jurca*, care ca cântăreață distinsă este cunoscută in întreaga țară, d-șoara *I. Puschmann* compozitoare mult aprețiat a cântat la pian și cu vioara dl prim-mdic urban *Dr. Alex. Balinth*, care cu arcușul său de artă este totdeauna gata a conlucra pentru scopuri de binefacere.

Biserica română gr. cat. din Sighet in curând a cumpărat prin intervenirea binevoitoare a dlui adv. și curator *Dr. Titu Doros* două parcele de teren pentru cemetier in preț de 50 mii Lei. Nu mult inainte de aceasta a câștigat din bunăvoința marinimosă a Reuniunii femeilor române din Sighet un iconostas in preț de 52 mii Lei, mai apoi și-a procurat două clopote cu 63 mii Lei. Sume conziderabile, fără însă ca iubiiții nostri poporeni să fie simțit vre-o greutate. Cine dă cu suflet bun pe seama lui Dumnezeu. nu simte greutate, iar Cela de sus a bună seama il respătește cu ne numărete daruri.

Iubileul Exarhiei de Oradea. Am anunțat și noi in unul din numerii trecuți că dieceza română unită de Oradea-Mare in 1927 va sărbători anul al 250-lea al existenței sale. Cu acest prilej se va redacta un sematizm istoric cuprinzând trecutul acestei dieceze vrednic de toată considerațiunea intregului neam românesc. In asta privință s'au și dat preoțimei instrucțiuni de lipsă

Calendar săptămânal.

22—28 Noembrie 1925.

22. **Dumineca** 24 d. Rusalii (Ev. dela Luca 12, 16—21 inv. 2. gl. 7.) SS. Ap. Filimon, Archip, Onisim și Apfia și S. Mart. Cecilia.
23. **Luni.** P. Amfilochie ep.
24. **Marți.** MM. Ecaterina.
25. **Miercuri.** Mm. Clement și Petru.
26. **Joi.** CC. PP. Alimpie și Nikon.
27. **Vineri.** Mm. Iacob Persul.
28. **Sâmbătă.** C. P. Ștefan cel nou.